

Tunadalskyrkan 160522

2 Mos 3:1-15, Matt 28:16-20 "Jag har sett och hört"

Ibland när man läser böcker eller ser på filmer så möts man av olika berättelser som till en början inte verkar ha något att göra med varandra, men där handlingen så småningom vävs samman och det blir något gemensamt.

I många av kyrkoårets texter är det samma sak. Varje söndag har en gammaltestamentlig skildring och en nytestamentlig som verkar ligga långt från varandra, men som har många beröringspunkter. Idag möter vi två sådana skildringar: den ena handlar om Moses, den andra om lärjungarna.

Moses är mitt i sitt vardagliga arbete, att valla får åt sin svärfar i öknen och går de kända stigarna, vägarna. Han vet var det finns bete och vatten och det händer förmodligen inte så mycket mer än att det kommer lite vilda djur ibland som han måste ta itu med.

Lärjungarna har varit med om ganska kaotiska dagar, allt de trott på och litat på har förstörts genom Jesus död, de har gömt sig undan för att inte behöva möta sina motståndare eller rättare sagt Jesus motståndare som de är rädda för ska gripa dem också, men så kommer budet: Han är inte död han är uppstånden, och de vågar sig ut för att se efter och det stämmer: graven är tom, och vid flera tillfällen får de möta Jesus och han förklarar, undervisar och utrustar dem för att kunna gå vidare.

Mose hade en brokig bakgrund. Han var född hebré, men gömdes undan när han var nyfödd för att han inte skulle dödas, som påbudet var från kung Farao, och så hittades han av en av prinsessorna som tog till sig pojken och adopterade honom, men han fick vara hos sin mamma tills han blev avvand. Han fick med sig den judiska tron, men också alla seder och möjligheter vid det egyptiska hovet. Sen begick han ett misstag, dödade en man och tvingades fly ut i öknen och lärde så känna den utan och innan.

Lärjungarna var sinsemellan väldigt olika, med olika temperament, olika begåvningar, olika sätt att fungera, men de hade det gemensamt att de hade vandrat tillsammans med Jesus i tre år, de hade lärt sig, de hade förstått lite grann av allt det han kunde göra, de hade fått se hur han alltid vände sig till Gud innan han kunde göra någonting, han hade lärt dem att be, han hade lärt dem att de hade himmelrikets krafter till sitt förfogande – i samverkan med Gud och varandra.

Mose hade en stark förtröstan på den Gud som kallades "Herren våra fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud" – den som hade uppenbarat sig på olika sätt för fäderna och som hade gett Abraham löftet att folket skulle bli talrika och att han inte skulle överge dem.

Det israeliska folket, hebréerna hade kommit till Egypten när Josef 400 år tidigare blivit kidnappad av sina bröder och förd dit, och efter många turer fått en hög position och kunnat ta sin stora familj till sig. Folket blev sedan kvar i Egypten, men så småningom glömde de ledande bort varför de var där och de kom att bli slavar åt egypterna. Folket klagade över sin situation, och kom ihåg löftet till Abraham att Gud skulle vara med, för det verkade som att han hade glömt dem. De ropade till Gud om hjälp och stöd.

På lärjungarnas tid var den yttre situationen en annan. Folket hade fått bo i sitt eget land i många år, men genom gamla testamentets berättelse vet vi att de ibland följde Herren, men lika ofta gick sina egna vägar och följde det som kallas avgudar, långt borta från den levande Guden. Men även om de nu bodde i sitt eget land, var de under romersk ockupation och var inte fria. De ropade också till Herren om hjälp och stöd, om att den Messias som Gud hade lovat som skulle befria landet skulle komma. Den Messias som i Jesaja 9 beskrivs som Allvis härskare, gudomlig hjälte, Evig Fader, Fredsfurste.

Gud såg och hörde både på Mose tid och på lärjungarnas tid. Och han hade sitt eget sätt att svara på. Om vi skulle ha valt hade kanske valet fallit på någon annan, men Gud såg möjligheterna och visste vad han gjorde. Och så stämmer han möte på olika sätt med dem han har utvalt.

Mose som är mitt ute i den vardagliga lunken får plötsligt se en brinnande buske, vilket inte var alldeles ovanligt, för det fanns buskar som kunde antända sig själv, men då brann de upp, den här gången brann det utan att busken förstördes – och Mose blev nyfiken och måste gå dit och se vad det är. Och när han kommer närmare får han höra: Ta av dig dina skor, för platsen där du står är Helig. Och så säger Herren som var i elden: Jag har sett mitt folk, jag har hört deras rop, jag vet vad de får lida. Jag vill befria mitt folk och vill att du ska hjälpa mig

Ungefär 30 år innan lärjungarna följde Jesus fick några herdar ett bud: Idag har en frälsare fötts åt er, han är Messias Herren – en stor hop änglar lovsjäng och talade om fred på jorden; och herdarna hittade ett nyfött barn, med ett alldeles speciellt uppdrag enl Joh 3:16 ” Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son för att var och en som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv” Gud såg och hörde och kom med en lösning – och många av de profetior som uttalats i gamla testamentet gick i uppfyllelse i och med Jesu födelse och gärning.

Mose tyckte inte att han kunde, ”jag kan inte prata – hur skulle jag kunna komma inför Farao?”- men Gud såg hans möjligheter och använde hans bror Aron som språkrör för att använda ett modernt uttryck. Gud talade till Mose och så fick Aron bära fram det.

Lärjungarna hade i tre års tid sett Jesus göra under och tecken, men nu fick de själva en utmaning. Jesus lämnade över uppdraget till dem. Han hade tidigare talat om en hjälpare, men det hade de inte riktigt förstått vad det innebar än – det var innan pingsten. Jesus hade stämt möte med lärjungarna i Galileen – och när de kom dit var de flesta glada och hyllade honom, men det fanns några som tvivlade – de var människor, de undrade och funderade. Och så får de från Jesus själv höra det vi brukar kalla missionsbefallningen: Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar, döpa dem i faderns och sonens och den helige andes namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut.

Om vi skulle föra in ytterligare en berättelse i det hela, så kommer vi fram till det som är 2016. Hur skulle vi beskriva våra omständigheter

och situation. Världsläget är inte direkt ljus, det är krig och jordbävningar, det är människor som är på flykt och som lider, det är ekonomiska problem och så skulle vi nog kunna räkna upp en del till. Och nog är vi många som ropar till Gud om hjälp och ingripande i vår värld, som i dagens läge kommer oss så nära genom all teknik.

Hur vill Gud möta folkets rop idag? Jo, han vill göra det på samma sätt som hos Moses och lärjungarna, använda oss människor och det som är vi för att på olika sätt möta behov. Vi som ser facit kan ju förstå att Mose var väldigt väl lämpad för det han skulle göra, han kunde de judiska traditionerna, han kunde det egyptiska hovet, han kände till öknen så att han kunde leda sitt folk till bra ställen att vila på och få vatten, men också lad genom öknen till deras eget land.

Lärjungarna hade fått gå i skola hos Jesus, de hade lärt sig, de hade fått praktisera och nu får det ett nytt uppdrag i samarbete med Jesus. Gå ut och gör alla folk till lärjungar – de hade själva formats till lärjungar – nu fick de ge vidare av det de hade lärt sig.

Och så vill han använda våra erfarenheter i sin tjänst. En del är duktiga på att baka bullar och bjuda sin granne på- andra är skolade internationellt och har möjlighet att påverka på hög nivå – och allt däremellan, och ingen av oss är undantagen, alla har vi möjligheter, och Gud vill använda oss. Jesus säger: Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut och bära frukt, frukt som består.

Vi vill gärna att det ska gå lätt och inte bjuda motgångar, men både Mose och lärjungarna fick uppleva hur det tog emot, hur det var mycket motstånd, men att Gud i slutändan ändå segrade. Det kan nog vara likadant för oss, att det inte är så lätt och självklart att berätta om honom, men att han ändå har gett oss uppdraget och vill att vi utifrån våra förutsättningar ska utföra det, och en viktig bit i det hela är ju närheten till honom, att vi inte släpper taget utan försöker leva i hans närhet på olika sätt, för att förstå mer och mer vad han vill och vem han är. För det är han som kallar, det är han som utrustar: Mig har getts all makt i himlen och på jorden. Jag är med er alla dagar intill tidens slut. Och så sänder han den heliga anden som en hjälpare, han ger olika gåvor och utrustning, och ger det åt var och en som han vill säger Paulus i (1Kor 12-7) för att det ska bli en

samverkan mellan oss och honom . Och så kan vi bli svaret på en annan människas rop utan att vi alltid förstår det.

När Mose frågar Gud om hans namn säger han ”Jag är” – han har alltid funnits och är hela tiden med. Och tänk att veta att han som fanns då och hör och ser också är densamme idag och vill finnas med. Men det är också en utmaning till oss att mer och mer förstå vad det innebär att vara lärjunge, vad det innebär för oss att följa alla hans bud – för vi kan ju inte hjälpa andra längre än vi själva har kommit.

Och så vävs forntid, dåtid och nutid ihop och jag skulle tro att vi allihop har varit med om speciella mötesplatser i vårt liv där Gud på ett speciellt sätt visat sig. I det enkla vardagliga, i det som kan vara heliga upplevelser, i det som inte går att förklara, men som lett oss vidare genom livet.

Han vill använda oss i sin tjänst så att vi kan få gestalta det som är vår Equmaniakyrkans motto: att mötet med Jesus Kristus kan förvandla mig, dig och världen!

AMEN